UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

B ante U

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

Quo bruta tellus ⁊ vaga flumina.

Brutij Italię ppłi vltimi Siciliã verſus lucanis vicini dicti q̈ſi bruti ⁊ obſceni ſint. Fuerunt aũt brutij ſerui ⁊ paſtores lucanorum qui inde aufugere ⁊ furtim in regione ꝯſederunt vbi Coſentia eſt q̃ fuit eorum metropolis. Quã regionẽ p̃us Auſones habitauerunt. Hi multo poſt tẽpore ⁊ ab Annibale ⁊ a Romanis ꝓpter eorũ perfidiaꝫ pęne deleti fuere ſine dignitate ſine honore ad ſeruilia opera ſemꝑ coacti. Hęc regio vt auctor eſt Stra. li. vj. Oenotria quondam dicta fuit. Supra Coſentiam eſt pandoſia vbi Moloſſorum rex Alexander trucidatus eſt. Eſt ⁊ Rhegium ciuitas olim potentiſſima.

B ante U

Bua puerorum infantiũ potio eſt. Cato. Cũ cibũ ac potionem papas ⁊ buas docent ⁊ matrẽ mãmam ⁊ patrem tatam.

Bubalus pe. cor. gñis cõis ſicut Chamelus. Vñ fęta chamelus ⁊ fęta bubalus dr. Aĩal eſt ſimile boui vel ſylueſtris bos colore niger: qd̓ eſt magna velocitate ⁊ magnitudine ex hercinia ſilua mittiť: vt inq̄t Ply. lib. xiij. Hinc bubalinus. a. um.

Bubulus. a. um. pe. cor. a boue fit idẽ eſt quod bouinus. Unde lac bubulũ ex quo nomẽ eſt butyro. Imperiti bubulũ inclinari putant a bubalo. Ply. Stomacũ exulceratũ lactis aſinini ⁊ bubuli potus reficit. Col. li. vij. Defricare bubula vrina conuenit. Idem ſignificat bouillus.

Bubile pe. produ. locus vbi boues morantur. Plau. in Perſa. Metuo vt poſſim in bubile reijcere ne vagentur. Col. li. ij. Lata bubilia eſſe oportebit pedes decem: vel minime nouẽ. Hoc idem dicitur bouile.

Bubſequa pe. cor. bubulcus: qui boues ſequitur. Sido. Ad eutropiũ. Si relinquare inter bubſequas ruſticanos ſubulcoſq̨ runcantes tunc eſt tibi ſumma votorũ beatitudo.

Bubulc⁹: q̄ bob⁹ arat ſiue q̄ boues fũdi aratorios paſcit. Hinc.

Bubulcito as. pe. cor. bubulci offĩn facio. Plau. Decet me amare ⁊ te bubulcitare. Aliqñ Bubulcus adiectiuũ eſt a boue ſicut bouillus. Ply. Bouillę carnis iure facile curatur. Idem Stomachũ exulceratũ lactis aſinini ⁊ bubulci potus reficit.

Bubetię ludi: quos veteres a bobus pecoreq̨ appellarunt: qui ⁊ boalia boum gratia inſtituti.

Bubecij: qui ludos celebrabant.

Bubaſtis ciuitas ęgypti vbi ꝯuentus quot annis agebať in honorem dianę. Hinc Bubaſtites prefectura. Aegyptus enim diuidebatur in pręfecturas oppidorum quas nomos vocãt Bubaſtis etiam dea: quę colitur in ęgypto: quę vt ait Herodotus apud grecos diana eſt.

Bubona boũ dea: ſic pomona pomorum: ⁊ Melluna mellis dea ẽ

Bubo. onis. gñis maſ. ⁊ fę. ſꝫ Priſ. a bouis quoq̨ mugitu auis feralis debilis ad volandũ in cauernis cõmorans. Ouid. li. viij. meta. Ignauus bubo dirũ mortalibus omen. Uirg. lib. iiij. Sola ferali carmine bubo. Bubones etiã abſceſſus ſũt circa inguem maxime: a quo ⁊ nomen vitio nam ⁊ inguina ipſa gręci bubones vocant: vulgo quoq̨ noſtri collectiões ⁊ inflãmationes eius partis. Inguinarias appellant.

Bubino as. pe. pro. menſtruo mulierũ ſanguine inquinor. Cuius compoſitum eſt Imbubino. Lucil. Hęc inquit imbubinat: at cõtra te imbulbitat. Nam imbulbitare eſt pueri ſtercore fędare. Tractũ a fimo qd̓ βιλβητον gręci vocant.

Bucca eſt os. i. ipſa ꝯcauitas interior intra mallas faciei a mento ad oculos quę ſpiritu a pulmone reuocato ⁊ oppreſſis labijs retento inflatur non ora labiorum. Hor. li. j. Ser. Quid cauſę merito quin illis iuppiter ambas iratus baccas inflet Plau. ĩ tru. pro maxillis exterioribus poſuit. Quę iſtas buccas tam belle purpuriſſatas habes. Ideſt vtrũq̨ latus oris. Et ſonus ille qui ex inflatione buccarũ erumpitur facticio nomine ſclopus dicitur. Perſius. Nec ſclopo tumidas intẽdis rumpere buccas. Hiero. ad Paulinum. Unde accidit vt omiſſa compoſitione verborum ⁊ ſcribentium ſolicitudine dicte quicquid in buccam venerit. Quandoq̨ tamen bucca accipitur pro ipſo ore. Vñ illud prouerbialiter dictũ. Quicquid in buccam venit. Et bucca tuba dicitur. Iuue. Et phrygia veſtitur bucca tiara: hinc buccina.

Buccina pe. cor. dimi. a bucca pro tuba ſiue pro cornu. Hier. ad Darda. Bucca vocatur tuba apud hebreos deĩde per diminutionem buccina diciť. Secundũ aliquos paſtoralis ⁊ cornu recuruo efficitur. Col. li. vij. Ad quẽ ſaturę pabulo libẽter recurrunt cum paſtorali ſigno q̄ſi receptui canitur. Nã id quoq̨ ſemꝑ crepuſculo fieri debet ad ſonum buccinę pecus ſi qd̓ in ſyluis ſubſtiterit ſepta repetere ꝯſueſcat. Apud Uarronem videtur eſſe inſtrumentũ qd̓ inflari poſſit apud quod inquit Orphea vocari iuſſit: qui cum eo veniſſet ſtola ⁊ cithara cantare eſſet iuſſus buccinam inflauit vbi tantum circũfluxerit mox ceruorum aprorum ⁊ cęterarum quadrupedum multitudo: vt non minus formoſum mihi ſit viſum ſpectaculum q̄ꝫ in circo maximo ędilium ſine africanis beſtijs cũ fiunt venationes. Tuba ex ęre vel argento q̄ in bellis ⁊ ſolẽnitatibus cõcrepat. Uar. de ſuibus loquẽs. Subulcus debet conſueſacere omnia vt faciant ad buccinam.

Buccino as. buccina cano: vt buccinate in neomenia tuba. Vñ buccinator a vocis ſilitudine ⁊ cãtu: ⁊ pro laudatore trãſferri ſolet. Ci. Tironi. Quare ꝙ polliceris buccinatorẽ fore.

Buccinũ ſonus buccinę: qd̓ ⁊ hic buccinus dr. Ply. li. ix. Non tñ vſq̨ pelagi libras quinquagenos nũmos excedere ⁊ buccini centenos ſciant: qui iſta mercantur in ſolo.

Buccina nomẽ oppidi in Sicilia: vt meminit Diony. quo noĩe etiam dicta eſt inſula Põtiani põtificis exilio ⁊ morte clara

Buccea ⁊ bacca fit pro ore ⁊ ſignificat fruſtulum alicui⁹ rei eſui aptę: quantũ. ſ. bucca cõmode capit. Uulgo bolus dicitur. Aug. Cęſar ad Tiberium. Ne iudęus quideꝫ mi tiberi tam diligenter ſabbatis id ieiuniũ ſeruat: q̄ꝫ ego hodie ſeruaui qui in balneo demũ poſt horam: primam noctis duas bucceas manducaui priuſq̄ꝫ vngi inciperem. Mar. buccas dixit pro bucceas vel bucellas.

Buccella dimi. a buccea. Hiero. in prouer. Melior eſt buccella ſicca cum gaudio: q̄ꝫ domus plena victimis cum iurgio.

Buccellatũ: panis caſtrenſis ⁊ frumentacei genus: de quo ſpartia ſcripſit Poſcenniũ imperatorẽ prohibuiſſe piſtores exercitum ſequi ac iuſſiſſe milites oẽs bucellato in locis pacatis accepto eſſe cõtentos. Ammianus ſic ſcribit. Uiginti dierum frumentũ ex eo ꝙ erat in ſedibus conſumẽdũ ad vſus diuturnitatem excoctum buccellatũ vt vulgo appellant humeris impoſuit libentium militum.

Buccones: qui tumidioribus ſunt buccis. Plau. in Bac. Stulti ſtolidi futuri fungi bardi blemui: buccones: ſolus ego omnes anteo ſtultitia.

Bucculentus qui magnam habet buccam. Plaut. in Merca. Ego dicam tibi canum varum ventroſum bucculentum.

Bucea ꝑ ſimplex c folliculus grani fabę interior qui albus eſt.

Bucerus. a. um. penul. corre. a boue. Unde bucerum pecus: qd̓ de bobus dicitur. Et bucerię boum armenta παρα το βους και κερας quaſi armenta vel boues roranti. Ouid. met. armentaq̨ bucera pauit.

Bucẽtes tabanus a pungendis bobus κεντειν pungere ſignificat. Bucentrũ ſtimulus. Gręci βουκεντρον dicunt.

Bucephalus penul. cor. quaſi bouis caput. Quo noĩe dictus eſt ęquus Alexãdri ab aſpectu toruo: ſeu ab ĩſigni taurini capitis armo ĩpręſſi. Ex cuius noĩe vrbẽ bucephalon ĩdie ſepulchro circũdedit. Eſt ⁊ portus qui ab alijs bucephala: ab alijs bucephalas: ab alijs bucephalon dicitur.

Buccula per duplex. cc. dimi. a bucca: quę oris pars eſt. i. puſilla bucca. Apul. li. vj. de aſi. Tunc iuppiter ꝑ preſſa cupidinis buccula manuq̨ ad os ſuũ relata cõſauiauit. Vñ ⁊ quoq̨ poniť pro tpe caſſidis ꝑ quã mittiť ſpiritus: quę buccam tegit Nã caſſis caput buccula v̊o barbatas ꝑtes armat: vł in qua defiguntť criſtę in ſũmo galeę cono: ꝙ buccę paruę habeat ſilitudinẽ Iuue. Lorica ⁊ fracta de caſſide buccula pendẽs. Unde in cõem. Cęſaris legitur. Buccatum tegmen.

Bucula per ſimplex c dimi. eſt a boue. Ply. Eidem morbo buculę iecur contritum prodeſt. Uirg. li. j. Geor. Aut bucula cęlum ſuſpiciens patulis captauit naribus auras.

Buculus bos iuuenculus. Col. li. vij. Cũ deinde buculos comprenderis perducito ad ſtabulum ⁊ ad ſtipites religato.

Bucardia lapillus bubulo cordi ſilis in babylone tñ naſcens.

Bucentaurus cõpoſita dictio a bu: qđ magnũ quiddã ſigat: ⁊ cẽtaurus. i. magna nauis cẽtauro ĩſignita. Ueteres enĩ ſolebãt magnis reb⁹ bu: ſyllabã ꝑponere a magnitudĩe. ſ. bouis

Bucolica oꝝ. a cuſtodia boũ dcã ſũt. i. ατωοτωμ βουκολωμ ꝗ dñt armentarij ꝙ ꝑcipua ſint aĩalia apud ruſticos boues.

Bugloſſa ſiue bugloſſus ſatiua ⁊ ſylueſtris eſt. Satiua quã boraginẽ vocãt: latini ab aſperitate linguã bouis noĩant ꝙ folia aſpera ad moduz lingue bouis habeat: optime virtutis. Ferunt hanc herbam in vinũ deiectam aĩ voluptates augere ⁊ ob id Euphraſinum vocari quaſi ſit herba letificans. Eſt ⁊ hoc nomine piſcis qui alio nomine putatur ſolea dici Ar. Cartilaginea ſunt bos paſtinaca torpedo: ſquatina: rana: bugloſſa: pſitta. Pſeuſippus. Germana ĩquit genera ſũt pſitta. Bugloſſus: tenia: dorion.

Buſo rana terreſtris nimie magnitudinis. Uirgil. Inuentuſq; canis buſo.

Bupodes penultima correpta. magnos pedes. Bupedas magnos pueros dicunt.

Bulbito as. puerili ſtercore fedo. Uide in dictione Bubino.

Bugones a grecis dicte ſunt apes quoniã ex boue putrefacto naſci perhibeantur. auc. Uar. de re ruſ.

Bulbus Diaſcorides: βουλβος ρωμαιοι αλλιουμιαγρες εμοι Δε αλλιουμ μαρι νουμ φυλλα εχει καυλομ ομοια κρινω genus cepe nõ ab ſimile aſcalonie venerem impendio excitat Mar. Cũ ſit anus coniunx cum ſint tibi mortua mẽbra: nil aliud bulbis q̃ȝ ſatur eſſe potes. Col. lib. xj. Queq; viros acuunt: armantq; puellas: iam megaris veniant genitalia ſemina bulbi. Generaliter v̄o apud idoneos auctores bulbi ſunt radices rotunde tunicate quales ſunt. Croci narciſſi colocaſie ſquille: ⁊ harundinũ. Palladi. Nunc ⁊ liliorum bulbus ponemus: vel lilia ante habita ſariemus ſũma diligentia ne oculos circa radices naſcentes ⁊ minores bulbos ſauciemus qui a matre ſubtracti atq; in alios digeſti ordines noua lilieta formabunt. Itẽ violarum plante ⁊ croci bulbi ſerendi ſunt. Uarro ⁊ apicius ita ſcribunt. A qua decoquant bulbos: ꝗ veneris vſum querũt Bulbi aũt Megarici quos cato celebrat dicti ſunt ꝙ megaris ciuitate grecie venirent. Sed bulborum nobiliſſima eſt ſcilla. Col. lib. v. Bulbus tripedaneis inter vacantibus ſpatijs obrutus anno celerius maturã perticam prebet.

Bulla antea inſigne erat triumphantiũ quã in triumpho pre ſe gerebant incluſis ĩtra eã remedijs: que crederent aduerſus inuidiã valẽtiſſima. Hinc deductus mos vt ꝑtexta: q̃ magiſtratuũ erat ⁊ bulla in vſum pueroꝝ nobiliũ vſurparent ad oẽ ⁊ vota ↄciliande v̄tutis ei ſilijs cui ꝑmis in annis munera iſta ceſſerũt. Erat hec bulla rotũda vt Macro. inq̇t in cordibus figurã formata quã ante pectus annectebant a collo: vt bullã ĩſpiciẽtes ita demũ ſe hoĩes eſſe cogitarent: ſi corde ꝑſtarent. Romani depoſita adoleſcentia eã exuebãt. Libertinoꝝ v̄o filij loꝝ in collo ꝓ bulle decore geſtabãt. Aſco. Bulla ſuſpẽdi in collo infantibus ĩgenuis ſolet aurea: libertinis ſcortea q̃ſi cõmuniens pectus puerile. A cuius rei ſpẽ plutarcho auctore in ꝓble. dicta eſt bulla tumor q̇dã excreſcens tã in aqua cũ bullit: q̃ȝ in vrina cũ ſpumã facit: ⁊ repente euaneſcit. Cornutus. Ebullire ꝓprie đr expirare metaphora ſumpta a bullis que in aqua fiunt ⁊ cadẽtibus guttis rumpunt̃ Ex quo etiaz ꝓuerbialr̃ apud Uar. đr hõ bulla eſt: qr. ſ. ſilijs bulle vita hoĩs ſit fluxa ⁊ momẽto caduca. Plau. in Aſi. Accepit bullam pro capite clauorum. Iuſſiſti in ſplendorez dari bullas has foribus noſtris: Nam clauorum capita more bulle quaſi turgentia formata ſunt ⁊ ſplendent ad fores decorandas. Sic Cice. tradit Uerrem bullas aureas ex valuis templi magnificentiſſimis abſtuliſſe. Bulle etiam dicuntur ornamenta q̇bus cingula decorantur. Calphur. in Buc. Alternat vitreas lateralis cingula bullas.

Bullula di. parua bulla. Cel. lib. ij. de vrina. Aut ſi quaſdam inquit maculas repreſentat: aut ſi bullulas excitat.

Bullo as. bullas facere ſig̃t: hoc eſt tumorem illũ excreſcentem ꝗ ſpiritu in aqua vel vrina excitat̃. Cato de re ruſ. Uinum grecũ ſic facito. Muſtiq; xx in ahenũ aut plumbũ ĩfundito ignẽ ſubdito vbi bullabit vinũ ignẽ ſubducito. Ply. li. xviij Itẽ maris ipſius tranq̇llus ſonitus ſpume aut aque bullantes. Idẽ Magna ſigna ſunt vrine bullãtis ⁊ craſſe.

Bullatus. a. um. bulla inſignitus: vt veſtis bullata in qua erat bulla. Et bullatus tumidus excreſcẽs. Perſius. Nõ equidẽ hoc ſtudeo bullatis vt mihi nugis pagina turgeſcat.

Bulge auctore Põpeio ſacculi ſcortei ſũt ad ferẽda numiſmata ſiue cetera ad iter neceſſaria: q̇s alij Uulgas appellãt. Sene. ab eq̇s q̇bus portãt̃ hippoperas vocat. Cui⁹ hec ſũt verba ex li. eplarũ ad Lucil. xiiij. M. Cato cenſorius: quẽ tã neceſſariũ reipu. fuit naſci q̃ȝ ſcipionẽ. Alter enim cũ hoſtibus nr̃is bellũ: alter cũ moribus geſſit canterio vehebatur hippoperis quidem impoſitis vt ſecum vtilia portaret.

Bullio is. iuí. itũ. ſig̃t ferueſcere ⁊ bullã facere. Cui⁹ cõpoſitũ eſt ebullio: qđ eſt valde ſeu extra bullire: extra fundere ſicut aq̃ in aheno caleſacta ebulliens non ſeipſa capit ſed intumeſcit ⁊ fundit̃. Ci. lib. iij. tuſ. Qui ſi virtutes ebullire volẽt ⁊ ſapiẽtias nihil aliud dicent. Uñ ẽt accuſatiuũ hȝ. Hiero. in Exo. Ebulliet fluuius ranas. Et Ebullire eſt expirare. Cornutus Metaphora ſũpta a bullis ꝗ in aqua fiunt ⁊ cãdentib⁹ guttis rũpunt̃: ⁊ ſpiritũ: quo continent̃ amitiũt: ꝓpterea ebullit expirat. Nã cũ ebullit aqua igne ſubiecto altius q̇dã vapor emittit̃. Hier. li. ij. Mach. ꝓ ſcaturire poſuit. Ipſe ebullire fecit de perſide eos qui pugnauerunt contra nos.

Bullis nomẽ ciuitatis a bullone cõditore ſic dicta a qua bulli ⁊ bullienſes Ci. in Piſonẽ. Parthenij ⁊ bullienſes illuſi.

Bulimon greci magnã famẽ dñt. Bupeda magnũ puerũ.

Bupho genus herbe: q̃ a bobus deuorata anginã ꝓcreat eoſq; necat. Grece q̇ppe βους bos đr φονος mors. Hanc herbã q̇dã Chame leonẽ vocant. Alij Cynozoor ꝙ fetore eius recini e canum auribus decidant υκωμ enĩ canis οξειμ fetore.

Bumaſthos magna mãma. Quo note dictũ eſt genus quoddã vue groſſioris ꝙ tumeat ad ſimilitudinẽ mammaruz bouis βους bouis μαζος mãma: que etiã bumãma dicitur: ſiue qr veteres greci rebus magnis bu prepoſuere.

Bupreſtis vt inq̇t Ply. aĩal eſt Scarabeo lõgipedi ſile venenatũ eſt. Rarũ in Italia fallit inter herbas bouẽ maxĩe. Uñ et nomen inuenit. Apud iuriſconſultũ titulo ad legẽ Corneliã ſcribitur. Si cui temere pigmẽtarij dederint pytiocampas aut bupreſtinus que ambo venenata ſunt teneri pena legis cornelie de ſiccarijs ⁊ veneficijs: ẽ ⁊ bupreſtis herbe genus quã in laudibus ciborum habuere.

Bura ſiue buris pars aratri poſterior decuruata ꝙ ſit in ſilitudinem caude bouis q̃ſi bouis vra: que bouis caudã ſig̃t que manu bubulci tenet̃. Uar. li. j. de re ruſ. Et ſepe fracta bura relinquũt vomeres in aruo. Uirg. li. j. geor. Continua in ſyluis magna vi flexa domatur. In burim.

Buris vrbs mediterranee achaie de qua Ouid. lib. v. met. Si queras helicem ⁊ burim achaidas vrbes.

Burrhum qđ nũc dicimus rufum: pari mõ rubẽs cibo ac potatione burrhus đr ꝙ a grecis ωυρρομ ſcribit̃. Hinc burrhe dicuntur veſtes rufe. Sunt tamen qui byrrhum ſcribant.

Burrhanica: genus potionis. Lac ſapa miſtum a rufo colore nomen dictum.

Burrhanicum: genus veſtis.

Burdo dicitur: qui ex equo ⁊ aſina natus eſt.

Burgũdia Gallie ꝓuĩcia celtice ducatus titulo ĩſignis cũ antea ſub regib⁹ fuerit a qua burygundij ⁊ burgundiones.

Buccana inſula vt lib. iiij. docet Plyni. in oceano germanico: que nunc fabaria a frugis ſimilitudine ſponte prouenientis: ſic appellata.

Buſiris pe. pro. Neptuni ⁊ libyes filius ⁊ deus lini appellatus Ouid. lib. Hero. Si te vidiſſet cultu Buſiris in iſto. Sta. tñ corripuit lib. xij. the. Nõ trucibus mõſtris buſirim ĩfandum q; dediſti. Huius genitiuus eſt buſiris vel buſiridis. Uirg.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Aut illaudati neſcit buſiridis aras. Hic rex fuit egypti q̄ cū ſuſceptos hoſpites īmolaret ab Hercule interēptus eſt cum ⁊ eum occidere voluiſſet. Eſt ⁊ buſiris nomen vrbis in egypto a buſide cōdita in qua fuit templū magnū. Iſidis que q̄dem vrbs ab egyptijs ſolis vrbs a grecis vō thebe dicitur. Hinc buſirica prefectura.

Buſicon ficum mariſcam dicunt: que magna erat.

Buſtū ſi Seruio credit̄ vocat̄ qn̄ exuſtū iā cadauer eſt. Qđ et Virg. ſenſiſſe videt̄ cū inq̄t Semiuſtaqꝫ ſeruāt buſta. Liui. quoqꝫ li. v. ſcribit locū fuiſſe iuxta eq̄meliū noīe buſta. Galli ca qn̄ illic aceruatos cumulos ſuoꝝ defunctoꝝ ex peſtilētia vſſerant galli. Cice. vō lib. ij. de legibus putat buſtum appellari tumbam aut monumentum. Penaqꝫ fuit Solonis lege conſtituta ſi quis buſtum aut violaſſet: aut deieciſſet. Sue. in Ceſa. poſuit pro ſepulchro. Iudei: qui etiam noctibus cōtinuis buſtum frequentarunt.

Buſtuarij gladiatores dicti ſunt: q̄ an̄ ſepulchra in honorē defuncti digladiabant̄. Ci. in Piſonē. Si mihi cū illo buſtuario gladiatore ⁊ tecū ⁊ cū collega tuo decertandum fuiſſet.

Buteo ex accipitū gn̄e eſt auis quā greci a numero teſtium triorchem vocant ορχις apud eos teſticulus dicitur.

Buttubatta veteres vſurpauerunt pro eo quod nugatorium eſt ⁊ nullius valoris.

Buthyſiā magnū ſacrificiū appellauere q̄lis eſt hecatōbe ⁊ immolatio magnaꝝ hoſtiaꝝ. Sue. in Nero. Gymnica inter buthyſie apparatū barbā primā poſuit. Greci enī thyſiaꝫ dicūt ſacrificiū ⁊ preponentes bu ſignificant magnum ſacrificiū. Et Plutar. buthyas appellat ſacerdotes.

Butyrū pe. cor. bouis caſeus βους enim bouis τυρος caſeus: qꝫ vt plurimuꝫ ſicut inq̄t Ply. lib. xxviij. fit ex bubulo lacte. Quanqꝫ aūt ſit lactis natura tum iam pinguior ⁊ craſſior et ſolidior materia eſt qđ aut frequenti agitatione: aut concuſſione aſſidua cohibet in ſe atqꝫ ſolidatur.

Buxus vel buſſus: arbor exigua ſp virens ⁊ tonſilis. Producit ex ſe viſcum ⁊ ſemen ſeu granū qđ Cartegon dicunt. Buxū vel buſſum materia ipā. i. lignum. Nam in pleriſqꝫ noībus arbores ſūt fe. gn̄is: fructus vō ⁊ ligna neu. Virgi. Dant arbuta ſylue cruentaqꝫ myrrha ⁊ cerea pruna volubile buxū. Ex buxo fiunt tibie multiforatiles ⁊ pectines ad capillos explicandos: ⁊ pyxides ad vſus plurimos. Grece πυχος qđ plerunqꝫ in b conuertitur. Unde buxolum grece pyxis idis Hinc buxeus buxea buxeum. quođ ex buxo eſt buxeta loca buxis conſita: buxolus.

Byzari ⁊ budici vulgo putantur imaginoſi ⁊ qui a conſuetudine ceterorum viuendi receſſerunt. Hi apud grecos byzeres ⁊ buzeres dicuntur.

Byzeres ⁊ buzeres pe. pro. populi ſunt. Val. Flac. Buzereſqꝫ vagi. Pompo. ⁊ Ply. Buzeros appellat. Ab his portus quidam in ponto appellabatur byzaricus.

Byrſa corium ac tergus. Virg. Mercatiqꝫ ſolum facti de nomine byrſam Taurino quantum poſſet circundare tergo. Quo nomine etiaꝫ dicta eſt arx in media carthagine. A byrſa corio fit byrſeus pro coriario.

Byſſus: generis lini ſubtiliſſimi. Item lana conche adherens colore luteo ac perlucido. Ex hoc fiunt precioſiſſime veſtes byſſine appellate. Et byſſinū eiuſmodi color appellat̄ q̄ aliqn̄ dr̄ byſſus hoc fit ſi cocco tinctum tyrio tingatur.

Byzantium: vrbs thracie quondam ⁊ pauſania ſpartanorum rege condita. a qua byzante populi dicuntur. Poſtea a conſtantino in maius aucta glorioſiſſimi imperij ſedes eſt ⁊ totius caput orientis. Eſt alia ciuitas in aphrica: quā quidam byzantum appellant: et populi byzantas. Martianus. Qui byzantum incolunt in aphrica meſſes: centeſimo incremento fenerantur. Strabo. byzancium per c vnde byzancenus ager apud Solinum. Ptolo. quoqꝫ regionem byzancitin. Stephanus byſſacitas ⁊ byſſacenos. Suidas το Βυξαντι ομεπι σε Βηρου. του Βάσι' λεώς ρωμαιωντε τειχισο γενναιω τειχει πεποιημενω μυλιτη λιθω και τα λοιπα.

Littera muta eſt

Que ante n ſequente vocali in eadem ſyllaba ponit̄: ſꝫ profertur ſub voce g ob cognationē litterarum: vt Gnidus Cneus. Tranſit etiam per compoſitiones ⁊ deriuationes in g vt quadringenti pro q̄drincenti. In ſ vt parco pſi In x vt duco duxi noceo noxa.

Caballus equus. Sene. epl'a. lxxxvij. O quantū erat ſeculi decus imperatoriuꝫ triumphalē cenſoriūqꝫ ſuper oīa: hoc eſt Catonem vno caballo eſſe contentum. Hinc Caballinus. a. um. Perſi. Nec fonte labra prolui caballino.

Cabalij: populi ſunt aſiatici.

Cacabus pe. cor. nomē a ſono tractū quē ſupra ignē poſitus facit nr̄is dicit̄ olla in qua pulmentariū coquimus. Paul. Iurecon. Inter ahenū qđ ſupra focū pendet ⁊ cacabū nō multum intereſt. Nā hoc pulmentariuꝫ coquit̄: in illo aqua ad potandū caleſit Apitius. Capita porroꝝ ſimul elixabis in cacabo nouo vt aqua ad tertiam deferueat. Antiqui enim caldam ⁊ frigidam in cenis adhibuere.

Cacus vt fabule ferunt vulcani filius fuit ore ignem euomēs ⁊ in vaſta ſpelunca habitans: vaſtus corpore prede ac latrocinijs ſemper intentus cuius ſoror caca vocabatur. Quē hercules claua interfecit.

Cacabo as. pe. cor. proprium eſt vocis perdicum. Quin. Cacabat hinc perdix hinc glacitat improbus anſer.

Cacos latine mō malus mō deformis mō timidus dicitur. Et barbara eſt dictio ait Theodorus Gaza lib. v. iliados.

Cacia grece κακία quā latinus vertit in malitiā inquit Hier. apud grecos duo ſiḡt ⁊ malitiam ⁊ afflictionem anguſtias quā ſeu κακοσιν. Greci dicunt ⁊ hoc magis ꝑ malicia trāſferri debuit. Cicero vitioſitatē interpretari mauult q̄ꝫ maliciam cū vitioſitas nomē ſit gn̄alius ad oīa vitia ꝑtinens malicia ſpecialius apud veteres malicia των μεσων quaſi ſit ⁊ bona ⁊ mala vt dolus bonus ⁊ malus. Unde apud Plau. dicitur cum laude. Te ciuem ſūma oī malitia.

Cacephaton vel potius cacophaton dici pōt mala locutio: vel mala ꝯſonantia cacon enī malū dicit̄ phaton dictū. Fit aūt cum particulam m ſequitur n vt Numerum cum nauibus equat. Item cum ſequens dictio duas habet ſyllabas duabus precedentibus ſimiles: vt O fortunatam natam me conſule romā. huic contraria eſt euphonia.

Cacoſyntheтō mala ſeu deformis ꝯpō συνγετον enī cōpoſitū dr̄: vt apud Virg. Verſaqꝫ iuuētū terga fatigamꝰ haſta.

Cachoetes gn̄is neu. malus mos dictio tetra ſyllabas κακον malū ηγος mos. Nā εγος ꝯſuetudo. Vitiū curatu difficilimū cum vlcus quidē preſſum eſt ſꝫ que circa ſunt intendūtur ⁊ intumeſcunt vt inquit Celſus. Ply. Caro vituli recentia vulnera non patit̄ intumeſcere fimū bubulū cum melle feminū vituli cinis vlcera ſordida que cacohete vocant lacte mulieris ſanant. Iuue. pro ambitione ſumpſiſſe videt̄ ꝑ tranſlationē q̄ cū ſemel aīo inſederit nō facile amoueri pōt. Tenet inquit inſanabile multos ſcribendi cacohetes.

Cacologus pe. cor. maledictus: cacologia maledictio.

Cacobaſilea: malum regnum: cacodemon infelix.

Cacozelus ineptus imitator pe. pro.

Cacecia ſiue caceſia vel cacexia: ſpēs eſt pthiſis q̄ſi malus corporis habitus: quo alimenta corrumpuntur: quod fit cū longo morbo vitiata corpora etiam ſi illo vacant refectionē tn̄ non accipiunt. Tn̄ apud Ariſtotelem aliud ſignificat.

Cachinnus ſolutus riſus: a ſono riſus fictū vocabuluꝫ. Iuue. Sed facilis cuius rigidi cenſura cachimi. Perſi. Ingeminat tremulos naſo criſpante cachinnos. Hinc Sene. precipit vt riſus ſit ſine cachinno: vox ſine clamore. Apud antiquos nō de riſu tm̄ dr̄: ſed ⁊ de ſono vehementiore. Catul. Procedūt leuiterqꝫ ſonant clangore cachinni.

Cachinnor aris. depo. ⁊ cachinno as. neu. ꝑ īmoderate rideo. Lucr. li. iiij. Quā famule multe fugitant: furtimqꝫ cachinnāt